

Kysymys 1000-vuotisesta valtakunnasta

Ajatus tuhatvuotisesta valtakunnasta perustetaan Ilmestyskirjan 20. lukuun, jossa puhutaan ”hallinnasta”, joka kestää ”tuhat vuotta”. Termiä ”tuhatvuotinen valtakunta” ei esiinny Ilm 20. luvussa enempää kuin muuallakaan Raamatussa. Lisäksi 1000-vuotisesta valtakunnasta esiintyy kristittyjen keskuudessa kaksi erilaista tulkintaa: Toisten mielestä 1000-vuotinen valtakunta toteutuu aikojen lopulla kirjaimellisesti. Toisten mielestä Ilm 20. luvussa mainittu ”hallinta”, joka kestää 1000 vuotta, on ymmärrettävä kuvaannollisesti.

Seuraavassa otan pelkistetysti kantaa mainittuun kahteen tulkintamalliin. Se tapahtuu a) Raamatun ilmestyskirjallisuuden tulkintaperiaatteen, b) ensimmäisen ja toisen ylösnousemuksen sekä c) ensimmäisen ja toisen kuoleman ymmärtämisen perusteella. Kirjoitukseni päättyy lyhyeen kirjaimellisen 1000-vuotisen valtakunnan outouden kuvaamiseen.

1. Raamatun ilmestyskirjallisuuden tulkintaperiaate

Raamatussa olevan ilmestyskirjallisuuden tulkinnassa on syytä huomioida seuraavat kaksi erityispiirrettä: ilmestysten luonne ja ilmestysten yhteydessä käytetty numerosymboliikka.

1.1. Viime vuosikymmeninä ja jopa vuosisatoina kristillinen seurakunta on hukannut mahdollisuutensa Raamatussa olevien ilmestysten ja koko Raamatun ilmestyskirjallisuuden ymmärtämiseen. Kun lukee varsinkin Amerikassa julkaistuja Ilmestyskirjan selityksiä, huomaa, kuinka Ilmestyskirjaa tulkitaan niin kuin mitä tahansa historiallista tekstiä, ja selitykset ovat usein aivan mielikuvituksellisia.

Raamatun ilmestyskirjallisuus on läheistä sukua Raamatussa oleville vertauksille. Sen tähden molempia koskevat samat tulkintaperiaatteet. Sekä vertauksissa että ilmestyksissä lähtökohtana on tämänpuoleisesta ihmiselle tutusta ympäristöstä otettu esimerkki. Niiden perusero on siinä, että vertauksissa esimerkki on esitetty sanallisessa muodossa, kun taas ilmestyksissä esimerkki on annettu kuvallisessa muodossa. Yhteistä vertauksille ja ilmestyksille ovat seuraavat kaksi seikkaa: Ensiksi, Raamatussa kumpiakin käytetään jonkin hengellisen, usein lopunajallisen, tuonpuoleisen eli transsendenttisen kuvaamiseen. Toiseksi, kummatkaan eivät toteudu sellaisenaan eli kirjaimellisesti, vaan ne kuvaavat jotakin hengellistä todellisuutta. Toisin sanoen molemmat edellyttävät aina tulkintaa.

Hyvä esimerkki yllä sanotusta on Ilm 20. luvussa kerrottu Johanneksen saama näky 1000 vuotta kestävästä hallinnasta. Näin ollen kyseinen hallinta on aivan ilmeisesti ymmärrettävä kuvaannollisesti, ei kirjaimellisesti, sillä Johannes kirjoittaa:

”Minä näin valtaistuimia, ja niille, jotka asettuivat istuimille, annettiin tuomiovalta. Minä näin niiden sielut, jotka oli mestattu Jeesuksen todistuksen ja Jumalan sanan tähden, niiden, jotka eivät olleet kumartaneet petoa eivätkä sen kuvaa eivätkä olleet ottaneet sen merkkiä otsaansa eivätkä käteensä. He heräsivät eloon ja hallitsivat yhdessä Kristuksen kanssa tuhat vuotta. Muut kuolleet eivät heränneet eloon, ennen kuin tuhat vuotta oli täyttynyt.” (Ilm 20:4.) – Kysymyksessä on siis näky, kuvien muodossa annettu vertaus!

1.2. Vertauskuvallisen tulkinnan puolesta puhuu myös hallintakauden kesto, sillä lukusana ”tuhat” kuuluu Raamatun *numerosymboliikkaan*, jossa tuhat merkitsee yksinkertaisesti ”suurta määrää”, tässä tapauksessa pitkää aikaa.

Jo yllä mainitusta kahdesta syystä Ilm 20. luvussa mainitun näyn tulkitseminen kirjaimellisesti olisi varsin uskallettua ja veisi todennäköisesti harhaan.

2. Ensimmäinen ja toinen ylösnousemus

Esimerkiksi Paavali puhuu ylösnousemuksesta, jonka me koimme, kun meidät herätettiin uuteen elämään kasteen kautta (Rm 6:1-11). Hän puhuu kristityistä ihmisinä, jotka on 'herätetty Kristuksen kanssa' (Kl 3:1; vrt. 2:12). Raamattu ei kuitenkaan liitä ensimmäistä ylösnousemusta vain kasteeseen vaan myös kristityn kuolemaan.

Ensimmäisessä ylösnousemuksessa kristityn sielu (vrt. Ilm 6:9 ja 20:4) pääsee kuoleman kautta (vrt. Fl 1:23) Jeesuksen luokse taivaaseen hallitsemaan hänen kanssaan maailmanlopun tapahtumia. Tämä on 'ensimmäinen ylösnousemus'. Sen kokevat vain kristityt.

Niinpä ensimmäinen ylösnousemus Ilmestyskirjan jakeissa 20:4-6 tulee ymmärtää hengellisenä ylösnousemuksena ja varsinkin uskovien kuolemana ja heidän henkensä pääsemisenä taivaaseen, jossa he nyt hallitsevat Kristuksen kanssa kunnes 'tuhat vuotta' on mennyt.

Että kristityn sielu kuoleman jälkeen pääsee Jeesuksen luokse, ilmaisee yksinkertaisesti vain sen uskon, ettei mikään – ei edes kuolema – voi erottaa häntä kuoleman Voittajasta (vrt. Rm 8:38-39). Varsinainen iankaikkinen elämä alkaa vasta viimeisenä päivänä, jolloin kristitystä tulee jälleen ehjä ja kokonainen olento, jolla on myös hengellinen ruumis (1 Kr 15:44).

Toinen ylösnousemus tapahtuu tulevaisuudessa. Siinä ylösnousemuksessa kaikki, jotka ovat haudoissaan, kuulevat Jumalan Pojan äänen. Tämä on ruumiillinen ylösnousemus, joka tapahtuu viimeisenä päivänä. Toisessa ylösnousemuksessa kaikki saavat katoamattoman ja kuolemattoman ruumiin. Uskovat menevät silloin kirkastetussa ruumiissa iankaikkiseen elämään. Epäuskoiset menevät iankaikkiseen tuleen, joka on valmistettu Perkeleelle ja hänen enkeleilleen. Saatanan omat joutuvat jakamaan herransa kohtalon.

3. Ensimmäinen ja toinen kuolema

Ensimmäisen ja toisen ylösnousemuksen vastinparina Ilmestyskirjassa mainitaan ensimmäinen ja toinen kuolema. Näissä ei kuitenkaan ole kyseessä samojen ihmisryhmien kohtalo. Ensimmäinen ylösnousemus nimittäin koskee vain uskossa kuolleita pyhiä, kun taas toinen ylösnousemus on yleinen, kaikkien aikojen kaikkia ihmisiä koskeva ylösnousemus.

Kuoleman kohdalla tilanne on tavallaan päinvastainen: ensimmäinen kuolema koskee kaikkia, mutta toiseen kuolemaan joutuvien joukko on rajattu. Ensimmäinen kuolema on ruumiillinen, toinen koskee koko ihmistä. Ensimmäinen kuolema on fyysinen ja aiheuttaa sielun ja ruumiin eroamisen toisistaan. Toinen kuolema on hengellinen ja sen syynä on epäusko, Kristuksen hylkääminen. Tästä kuolemasta myös Herra puhui: ”Älkää pelätkö niitä, jotka tappavat ruumiin; pelätkää enemmän häntä, joka voi tuhota sekä sielun että ruumiin helvetissä” (Mt 10:48).

Johanneksen näyn kuvaus toisesta kuolemasta vahvistaa sen käsityksen, ettei ensimmäisessä ylösnousemuksessa ole kyse ruumiillisesta vaan hengellisestä ylösnousemuksesta. Se on ihmisen tilan muuttumista kadotuksen alta taivaan perilliseksi. Se alkaa uudestisyntymisestä kasteessa, säilyy uskon kautta ja saa lopullisen ilmauksensa sielun päästessä kuoleman hetkellä Kristuksen luo odottamaan ruumiin ylösnousemusta.

Kirjaimellisen 1000-vuotisen valtakunnan outous

Mikä olisi sellainen valtakunta, jonka hallitsijat ja virkamiehet olisivat kirkastetussa ruumiissa ja voisivat sen tähden tulla neuvotteluihin ja kokouksiin ilman kulkuvälineitä ja ovien avautumisia aivan kuten Jeesus ylösnousemuksensa ja taivaaseen astumisensa välisenä aikana? Meillä kuolevaisilla olisi ilmeisesti mahdollisuus olla yhteydessä heihin vain silloin kun he näkevät hyväksi olla paikalla näkyvässä muodossa. Ei heillä olisi ilmeisesti ajallista osoitetta tai kännykkänumeroa, josta he olisivat tavoitettavissa. Välillä he voisivat – niin halutessaan – kadota ja ilmestyä paikalle jälleen, voisivat ruokatunnilla syödä meidän tässä ruumiissa olevien kanssa tai voisivat yhtä hyvin olla syömättä tai pikemminkin: he eivät voisi ilmeisesti syödä lainkaan, koska hehän saisivat ruumiillisen muodon vasta yleisessä / toisessa ylösnousemuksessa, joka tapahtuisi vasta viimeisenä päivänä. Me nauttisimme työstämme palkkaa, solmisimme avioliittoja ja saisimme lapsia, sairastaisimme, vanhenisimme ja kuolisimme. He olisivat kaikesta tästä vapaat, eläisivät aivan toisessa todellisuudessa. Sellainen valtakunta tuntuu – lievästi sanottuna – epätodennäköiseltä.

Matti Väisänen